

Finansdepartementet
103 33 Stockholm

Folkbokföringsverksamhet, biometri och brottsbekämpning (SOU 2025:75)

Fi2025/01382

1 Sammanfattning

Förslagen i Del II

Utredningen bedömer att Skatteverket inte bör få inleda och leda förundersökning. Skatteverket delar inte den bedömningen, utan anser att en sådan befogenhet bör införas. Befogenheten bör i huvudsak utformas i enlighet med det författningsförslag som redovisas i bilaga 2 till betänkandet. Skatteverket lämnar därutöver förslag om att det bör finnas möjlighet till kroppsvisitation av säkerhetsskäl i samband med förhör som hålls i Skatteverkets lokaler.

Utredningen bedömer också att Skatteverket inte bör få verkställa beslut om husrannsakan. Skatteverket är av motsatt uppfattning och anser att en befogenhet att verkställa beslut om husrannsakan bör införas för fall där våld mot person inte behöver användas.

I övrigt tillstyrker Skatteverket förslagen i Del II.

Förslagen i Del III

Utredningen bedömer att någon ytterligare anmälningsskyldighet inte ska införas i folkbokföringslagen (1991:481). Skatteverket delar utredningens bedömning att det, i vart fall inte i dagsläget, inte ska införas någon ytterligare sådan skyldighet.

Skatteverket tillstyrker förslagen om ett skärpt straffansvar i folkbokföringslagen och en utvidgning av tillämpningsområdet för undantagsbestämmelsen för ringa folkbokföringsbrott.

Förslagen i Del IV

Skatteverket tillstyrker i huvudsak förslagen om utökade möjligheter för Skatteverkets folkbokföringsverksamhet att behandla biometriska uppgifter,

men har vissa synpunkter på den föreslagna utformningen. Inledningsvis anser Skatteverket att den personkategori som ska omfattas av möjligheten att ta upp och lagra biometriska uppgifter bör utvidgas till att omfatta även folkbokförda personer och personer med samordningsnummer vars identitetsuppgifter utreds på Skatteverkets initiativ. Det är vidare Skatteverkets uppfattning att det inte bör finnas någon begränsning i möjligheten att lagra uppgifter som rör EES-medborgare och att längsta tid för lagring behöver vara avsevärt längre än 10 år. Skatteverket lämnar även vissa synpunkter avseende sekretess. Slutligen efterfrågar Skatteverket vissa klargöranden i fråga om bevarande av allmänna handlingar, samt rörande tidpunkten för när uppgifter som lagras tillfälligt ska förstöras.

2 Skatteverkets synpunkter

2.1 Synpunkter på förslagen i Del II

2.1.1 Skatteverket bör få inleda och leda förundersökning (avsnitt 9)

Utredningen konstaterar att det finns ett visst behov av en ordning där Skatteverket är förundersökningsledare och att en sådan reform kan genomföras utan att göra avkall på rättssäkerheten för den enskilde. Utredningens bedömning (s. 196) är dock att de förväntade effektivitetsvinster inte kan förväntas bli annat än begränsade, och att det därför inte finns tillräckliga skäl för en reform. Bedömningen av förväntade effektivitetsvinster utgår från den avgränsning i fråga om vilka brott som är lämpliga för Skatteverket att förundersökningsleda som framgår av avsnitt 9.3.3. Som framhållits i det särskilda yttrandet anser Skatteverket att den av utredningen föreslagna avgränsningen är alltför snäv.

Brottets straffmaximum bör inte vara den ensamt avgörande faktorn för om det är lämpligt för Skatteverket att leda en förundersökning. Ett brotts straffmaximum är endast en av flera faktorer som är av betydelse vid en sådan bedömning.

Av författningskommentaren till 2 a § i förslaget till lag om ändring i lagen (1997:1024) om Skatteverkets brottsbekämpande verksamhet framgår exempel på när en förundersökning kan anses vara enkel. Det handlar om hur omfattade utredningsåtgärder som krävs, behov av tvångsmedel samt brottslighetens allvarlighet. Skatteverket är av uppfattningen att dessa faktorer, gemensamt, innebär en mer relevant bedömning av ärendets karaktär. Skatteverket är redan

idag väl insatt i sådana faktorer eftersom de kan förekomma i de förundersökningar som utreds inom verket på uppdrag av en åklagare.

Bedömning av ärenden i förhållande till hur komplexa de är sker redan idag, hos Ekobrottsmyndigheten. De använder sig av begreppet ”mindre omfattande projektärenden” för vissa ärenden. Eftersom en sådan bedömning ändå sker skulle det inte vara någon effektivitetsförlust om en sådan bedömning görs av Skatteverket. Skatteverket skulle kunna göra bedömningen på likartat sätt och ”mindre omfattande projektärenden” utgör bra exempel på vad som i många fall kan anses vara ärenden av enklare beskaffenhet.

Skatteverket anser att avgränsningen av brott som kan anses lämpliga för Skatteverket att utreda i stället bör vara den som anges i 2 a § första stycket i förslaget till ändring i lagen om Skatteverkets brottsbekämpande verksamhet (bilaga 2). En sådan avgränsning gör det möjligt att beakta samtliga relevanta omständigheter kring brottet och dess utredning vilket medför en mer träffsäker och effektiv ordning. Den skulle också medföra ett ökat antal ärenden där Skatteverket kan vara förundersökningsledare, och därmed också ökade effektivitetsvinster i sådan omfattning att de motiverar en reform. Liknande avgränsningar gäller dessutom för andra brottsbekämpande myndigheter, såsom Tullverket och Kustbevakningen.

Husrannsakan och kroppsvisitation i utredningssyfte är exempel på tvångsmedel som typiskt sett inte används i ärenden av enklare beskaffenhet. Därför bör förundersökningsledare hos Skatteverket inte ges rätt att besluta om sådana åtgärder. Polisens biträde skulle behövas för att verkställa tvångsmedlen, vilket skulle minska effektivitetsvinsterna med förundersökningar som leds av Skatteverket. Möjlighet till kroppsvisitation av säkerhetsskäl bör dock finnas. 19 a § polislagen (1984:387) bör därför kompletteras så att Skatteverkets lokaler inkluderas. Bestämmelsen kan förslagsvis utformas på följande sätt:

En polisman får i samband med ett förhör som hålls i Polismyndighetens, Säkerhetspolisens, Ekobrottsmyndighetens eller *Skatteverkets* lokaler kroppsvisitera förhörspersonen, om det är nödvändigt av säkerhetsskäl för att söka efter vapen eller andra farliga föremål.

Om det under en pågående förundersökning uppstår behov att använda sådana tvångsmedel som medför att undersökningsledaren bör vara en åklagare eller om det i övrigt krävs mer omfattande utredningsåtgärder än vad som först bedömts, då finns det möjlighet att omfördela ärendet. Även i dessa fall kan det vara en effektivitetsvinst att Skatteverket inlett förundersökning. Då kan utredningsåtgärder genomföras redan innan en åklagare går in som undersökningsledare.

Skatteverket vidhåller, utöver vad som anförts ovan, de argument för en ordning där Skatteverket får inleda och leda förundersökning som framgår av Skatteverkets särskilda yttrande.

2.1.2 Skatteverket bör få befogenhet att verkställa beslut om husrannsakan i vissa fall (avsnitt 12.6.2)

Skatteverket bör få befogenhet att verkställa beslut om husrannsakan i de fall våld mot person inte behöver användas. Skatteverket hänvisar i denna del till vad som anförts i Skatteverkets särskilda yttrande.

2.2 Synpunkter på förslagen i Del IV

Skatteverket ser mycket positivt på att folkbokföringsverksamheten får utvidgade möjligheter att använda och lagra biometriska uppgifter. De åtgärder som föreslås innebär klara förbättringar av identitetskontrollen i folkbokföringsverksamheten, och är därmed viktiga för arbetet med att motverka identitetsmissbruk.

Skatteverket vill inledningsvis framhålla att det skulle vara att föredra att i den föreslagna författningstexten använda begreppet *behandling* av en uppgift i stället för *användning* och *lagring* av detsamma. Det är önskvärt att i den författningstext som berörs av förslagen eftersträva en likformig terminologi, och det är då det vidare begreppet *behandling* som bör eftersträvas.

Skatteverkets synpunkter i övrigt anges under respektive rubrik nedan.

2.2.1 En utvidgad personkategori (avsnitt 26.2.6 och 26.2.7)

Utredningen konstaterar att det finns behov av utvidgade möjligheter att använda och lagra biometriska uppgifter vid identitetskontroller i folkbokföringsverksamheten. Utredningen bedömer att behovet gäller samma kategori av personer som enligt nuvarande reglering får kontrolleras med hjälp av biometriska uppgifter.

Enligt nuvarande reglering får biometrisk kontroll utföras i samband med att en person ska folkbokföras efter anmälan om flytt till Sverige, när en person åter ska folkbokföras efter att ha varit avregistrerad som försvunnen eller utflyttad, när en person ska tilldelas ett samordningsnummer, när ett samordningsnummer ska förnyas och när en person med person- eller samordningsnummer vill ändra en identitetsuppgift som är registrerad för honom eller henne. Med att en person *vill ändra* en redan registrerad identitetsuppgift avses uteslutande de fall när en person själv begär ändringen (prop. 2021/22:217, s. 41 och prop. 2021/22:276, s. 83). Detta innebär att det inte finns möjlighet att utföra biometrisk kontroll av

en person i de fall hans eller hennes identitetsuppgifter utreds på Skatteverkets initiativ.

Skatteverket utreder endast en persons identitetsuppgifter på eget initiativ om det finns konkreta omständigheter som talar för att en eller flera uppgifter kan vara oriktiga. Det är till exempel inte ovanligt att Skatteverket får sådan information i underrättelser som lämnas av andra myndigheter med stöd av 32 c § folkbokföringslagen eller 4 kap. 1 § lagen (2022:1697) om samordningsnummer. Det framstår som en brist att biometriska kontroller inte får användas i dessa fall med hänsyn till att det måste anses föreligga en förhöjd risk för att identitetsmissbruk kan vara för handen. Vem som initierat prövningen av en redan registrerad identitetsuppgift är irrelevant för behovet av utredning och bör därför inte vara avgörande för vilka kontrollåtgärder som finns tillgängliga.

Skatteverkets uppfattning är alltså att möjligheten att ta upp och lagra ansiktsbild, fingeravtryck och biometriska uppgifter för identitetskontroll ska utvidgas till att även omfatta folkbokförda personer och personer med samordningsnummer vars identitetsuppgifter är föremål för utredning på Skatteverkets initiativ.

En utvidgning av berörd personkategori kan åstadkommas genom följande ändringar i 26 b § tredje stycket folkbokföringslagen respektive 2 kap. 7 § lagen om samordningsnummer:

26 b § tredje stycket

Första och andra styckena gäller också *vid utredning av om uppgift om identitet för en folkbokförd person ska ändras* och Skatteverket enligt 23 § andra stycket har begärt att uppgiften ska lämnas vid personlig inställelse.

2 kap. 7 §

Vid utredning av om en uppgift om identitet för en person som har tilldelats ett samordningsnummer ska ändras, får Skatteverket tillämpa 2–4 §§.

2.2.2 Längsta tid för behandling samt arkivering och bevarande av allmänna handlingar (avsnitt 26.6.1)

Utredningen föreslår att ansiktsbilder och fingeravtryck samt de biometriska uppgifter som tas fram ur dessa som längst ska få lagras i tio år efter det att Skatteverket tog uppgifterna. Utredningen hänvisar till att en motsvarande längsta lagringstid har lagts fram som förslag i ett antal andra utredningar, se avsnitt 25.2–25.4. Dessa utredningar och förslag rör dock behandling av biometriska uppgifter i verksamheter med helt andra behov och förutsättningar än Skatteverkets folkbokföringsverksamhet. Förslagen kan därmed inte tillmätas någon avgörande betydelse vid bedömningen av vilken längsta tid för lagring som ska gälla för folkbokföringsverksamheten.

Som regel utgör en persons personnummer eller samordningsnummer hans eller hennes identitetsbeteckning i Sverige under hela personens livstid. Det kan, av skäl som redogörs för på s. 423 i betänkandet, inte förväntas att majoriteten av de biometriska uppgifter som lagras hos Skatteverket kommer att uppdateras inom den föreslagna längsta lagringstiden om tio år från upptagandet – eller ens någonsin. Detta innebär att uppgifter kommer att försvinna ur Skatteverkets register trots att det fortsatt finns behov av att använda dem vid identitetskontroll, och även för Polisen och Migrationsverket för sina respektive ändamål. En sådan brist medför risk för att kvalitén i folkbokföringsdatabasen inte upprätthålls på avsett sätt och att syftet med den föreslagna lagringen inte uppnås. Den organiserade brottsligheten är många gånger strategisk och långsiktig i sina brottsupplägg, och anpassar sina tillvägagångssätt utifrån aktuell lagstiftning. Det är därför Skatteverkets uppfattning att biometriska uppgifter behöver få lagras under avsevärt längre tid än tio år.

Utredningen har gjort bedömningen (s. 442) att, i en ordning där ansiktsbilder och fingeravtryck samt de biometriska uppgifter som tas fram ur dessa lagras i ett register, blir uppgifterna allmänna handlingar. Det är nämligen då fråga om upptagningar som förvaras hos Skatteverket. I det fortsatta lagstiftningsarbetet måste det klargöras hur den föreslagna bestämmelsen i 26 g § första stycket folkbokföringslagen och 2 kap. 4 d § första stycket lagen om samordningsnummer förhåller sig till det arkivrättsliga regelverket. I betänkandet *Framtidens dataskydd (SOU 2023:100)* uttalas, s. 882, att de generella bestämmelser om längsta tid för behandling som föreslås i det betänkandet inte utgör sådana bestämmelser i författning som gör att arkivlagen inte ska tillämpas enligt 10 § tredje stycket arkivlagen (1990:782). Det uttalas vidare att arkivlagen i stället gäller parallellt med bestämmelserna om längsta tid för behandling. Mot denna bakgrund finns behov av ett klargörande av med stöd av vilka bestämmelser gallring av de uppgifter som Skatteverket lagrar ska ske om intentionen är att dessa ska gallras efter tio år. Det måste alltså klargöras om de föreslagna 26 g § första stycket folkbokföringslagen och 2 kap. 4 d § första stycket lagen om samordningsnummer är sådana särskilda bestämmelser om gallring av vissa allmänna handlingar som har företräde framför bestämmelserna i arkivlagen. Statliga myndigheter får enligt 14 § arkivförordningen (1991:446) gallra allmänna handlingar endast i enlighet med föreskrifter eller beslut av Riksarkivet, om inte särskilda gallringsföreskrifter finns i lag eller förordning. Skatteverket förordar att de aktuella bestämmelserna ska anses vara sådana särskilda gallringsbestämmelser.

Ett motsvarande behov av klargörande finns även i fråga om de föreslagna 10 c § folkbokföringsförordningen (1991:749) och 14 a § förordningen (2023:363) om

samordningsnummer som reglerar längsta lagringstid för uppgifter beträffande barn som var under tolv år när uppgifterna togs.

2.2.3 Vissa synpunkter i fråga om sekretess (avsnitt 26.6.2)

I betänkandet föreslås att fingeravtryck, ansiktsbild och biometriska uppgifter som har tagits fram ur dessa ska sekretessregleras i 22 kap. 1 § andra stycket offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Uppgifterna är i sig integritetskänsliga och det finns, som utredningen påpekar, risker med att nämnda uppgifter blir tillgängliga för obehöriga, t.ex. att uppgifterna används i andra sammanhang än det för vilka de samlats in och lagras utan den enskildes kännedom eller samtycke. Spridning av nämnda uppgifter kan följaktligen orsaka enskilda allvarliga men. Skatteverket ser heller inga behov av att ansiktsbilder, fingeravtryck och de biometriska uppgifter som tas fram ur dessa ska kunna lämnas ut till andra myndigheter än till de som föreslås i betänkandet. Det bör därför i det fortsatta lagstiftningsarbetet övervägas om den sekretess som gäller för nämnda uppgifter ska undantas från tillämpningsområdet för 10 kap. 27 § offentlighets- och sekretesslagen, lagen (2025:170) om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna, lagen (2024:307) om uppgiftsskyldighet för att motverka felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen samt fusk, regelöverträdelse och brottslighet i arbetslivet samt den föreslagna 10 kap. 15 a § offentlighets- och sekretesslagen som behandlas i prop. 2024/25:180.

2.2.4 Det bör inte finnas någon begränsning avseende EES-medborgare (avsnitt 26.8.2)

Utredningen föreslår en begränsning i fråga om möjligheten att lagra ansiktsbilder, fingeravtryck och biometriska uppgifter som rör EES-medborgare. Den föreslagna begränsningen innebär att lagring endast får ske om det vid en identitetskontroll finns anledning att anta att EES-medborgaren lämnar eller har lämnat oriktiga uppgifter.

Som skäl för begränsningen anger utredningen att det vid proportionalitetsbedömningen finns skäl att iakttä särskild försiktighet beträffande EES-medborgare för att förslaget inte ska anses stå i strid med grundläggande rättigheter. Bedömningen grundas i huvudsak på uttalanden från europeiska datatillsynsmannen (EDPS) och ett antal domar från EU-domstolen. I likhet med vad som anges i det särskilda yttrandet (s. 597) vill Skatteverket framhålla att nämnda uttalanden och domar avser reglering med annat syfte och tillämpningsområde. De är därmed endast av mindre relevans för den nu aktuella proportionalitetsbedömningen. Utöver de argument som framgår av det särskilda yttrandet i denna del vill Skatteverket framföra följande.

De avgöranden från EU-domstolen som utredningen hänvisar till avser de rättigheter som följer av bland annat artikel 7 och 8 i EU-stadgan. Såvitt Skatteverket uppfattar det gäller dessa rättigheter också för tredjelandsmedborgare som uppehåller sig inom unionen då det inte finns några föreskrivna undantag avseende tredjelandsmedborgare i nämnda artiklar, jfr artikel 15.3 i stadgan. Om åtgärden att lagra ansiktsbilder, fingeravtryck och biometriska uppgifter bedöms vara en proportionerlig inskränkning av rättigheterna i artikel 7 och 8 i EU-stadgan beträffande tredjelandsmedborgare torde någon annan bedömning, enligt Skatteverket, inte kunna göras beträffande EU/EES-medborgare.

EES-medborgare utgör, som utvecklas i det särskilda yttrandet på s. 595, en till antalet stor och mycket kontrollvärd grupp. Om den föreslagna begränsningen genomförs riskerar det att underminera förslagets syfte att motverka identitetsmissbruk. Behovet av att kunna lagra uppgifter även för EES-medborgare är mycket starkt och motiveras av viktiga samhällsintressen. Skatteverket anser att det därmed är proportionerligt att lagra uppgifter även för EES-medborgare, och att den föreslagna begränsningen i 26 f § folkbokföringslagen respektive 2 kap. 4 d § lagen om samordningsnummer ska utgå genom att respektive paragrafs andra stycket stryks. Skatteverket hänvisar till de argument i frågan om proportionalitet som framgår i de särskilda yttrandena av såväl Skatteverkets som Finansdepartementets experter.

För det fall den föreslagna begränsningen för EES-medborgare ska behållas, vill Skatteverket framhålla att det kommer vara förenat med stora svårigheter att tillämpa bestämmelserna. För att uppgifter ska få lagras krävs att det finns anledning att anta att EES-medborgaren vid en identitetskontroll lämnar eller har lämnat oriktiga uppgifter. Som påtalats redan under utredningsarbetet (s. 456) är det mycket svårt för handläggare på både Statens servicecenter och Skatteverket att upptäcka sådana oriktigheter. Det är till stor del dessa svårigheter, som har sin grund i begränsningar i vad de mänskliga sinnena kan uppfatta, som medför att det finns behov av att införa kontrollverktyg av teknisk natur såsom biometriska kontroller. Skatteverket anser, till skillnad från utredningen, att dessa svårigheter inte kan överbryggas med ett lågt ställt beviskrav. Ett alltför lågt krav medför i stället risk för godtycklighet vid bedömningen.

2.2.5 Vissa förtydliganden avseende uppgifter som lagras tillfälligt (avsnitt 26.9.1 och 26.9.2)

Av de föreslagna 26 h § folkbokföringslagen och 2 kap. 4 e § lagen om samordningsnummer följer att Skatteverket alltid får behandla ansiktsbilder, fingeravtryck och biometriska uppgifter tillfälligt under Skatteverkets handläggning av ärendet i syfte att kontrollera handlingars äkthet och innehavarens

identitet. Därefter ska uppgifterna förstöras. I författningstexten har det uttryckts så att uppgifter ska förstöras ”när Skatteverket har genomfört identitetskontroll och ärendet ska avslutas”.

Skatteverket önskar ett förtydligande av att den tidpunkt som avses är när ärendet avslutas *hos Skatteverket*, det vill säga vid tidpunkten för Skatteverkets beslut. Det finns risk för att bestämmelserna i sin nuvarande utformning tolkas som att förstörandetidpunkten infaller först vid en senare tidpunkt, när ärendet avgjorts slutligt och beslutet eller domen får laga kraft.

Skatteverket lämnar följande förslag på en alternativ och mer tydlig utformning av de föreslagna bestämmelserna i 26 h § folkbokföringslagen och 2 kap. 4 e § lagen om samordningsnummer:

26 h §

Ansiktsbilder och fingeravtryck som tagits upp enligt 26 c § och biometriska uppgifter som tagits fram ur dessa ska förstöras när Skatteverket fattar beslut i ärendet, om uppgifterna inte ska lagras enligt 26 f §.

2 kap. 4 e §

Ansiktsbilder och fingeravtryck som tagits upp enligt 2 kap. 4 § och biometriska uppgifter som tagits fram ur dessa ska förstöras när Skatteverket fattar beslut i ärendet, om uppgifterna inte ska lagras enligt 2 kap. 4 c §.

Det bör också i det fortsatta lagstiftningsarbetet klargöras om ansiktsbilder, fingeravtryck och biometriska uppgifter som lagras tillfälligt utgör allmänna handlingar eller inte. Förfarandet som beskrivs i betänkandet har likheter med det som gäller vid biometrisk kontroll i samband med en passansökan. När passet har lämnats ut eller passansökan har återkallats eller avslagits förstörs de biometriska uppgifter som tas fram ur fingeravtryck och ansiktsbilder enligt 6 a § passlagen (1978:302). De biometriska uppgifter som tas fram innan passet utfärdas har då ansetts utgöra en mellanprodukt till det färdiga passet (prop. 2004/05:119 s. 43-46). Sådana handlingar blir, enligt 2 kap. 12 § andra stycket tryckfrihetsförordningen (1949:105), inte allmänna om de inte expedieras eller tas om hand för arkivering. Det framgår, enligt Skatteverkets uppfattning, inte med tydlighet av betänkandet om de uppgifter som är föremål för tillfällig behandling fram till Skatteverkets beslut är att betrakta som en mellanprodukt eller en allmän handling. Om uppgifterna är att betrakta som allmänna handlingar finns också behov av att, i likhet med vad som anförs under 2.2.2 ovan, klargöra om bestämmelserna i 26 h § folkbokföringslagen och 2 kap. 4 e § lagen om samordningsnummer ska ses som en särskild bestämmelse om gallring.

3 Konsekvenser för Skatteverket

Skatteverket har inte något att tillägga i fråga om konsekvenserna för Skatteverket till följd av förslagen i Del II utöver vad som anges i betänkandet (avsnitt 31.2.2).

Förslagen i Del III bedöms inte medföra några särskilda konsekvenser för Skatteverket.

När det gäller förslagen i Del IV vidhåller Skatteverket, i vart fall för närvarande, de kostnader som anges i betänkandet (avsnitt 31.4.2). Sammanfattningsvis innebär detta en engångskostnad om 20,5–26,5 miljoner kronor och ett behov av årlig anslagshöjning om 12–17,6 miljoner kronor.

Skatteverket vill framhålla att områdena identitet och biometriska kontroll är föremål för en intensiv utveckling både avseende teknik och normer. Skatteverket måste göra flera olika vägval, däribland om Skatteverket ska köpa in färdiga lösningar eller utveckla egna. I detta arbete är Skatteverket beroende av att ha en nära dialog med andra myndigheter, bevaka pågående regelutveckling såsom säkrare verifiering av identitet och utökad biometrisk behandling hos Polisen och Migrationsverket samt frågan om lagring av uppgifter om EU/EES medborgare ska få ske. Dessa osäkra faktorer kan komma att föranleda att vissa uppskattade kostnader måste justeras, och innebär att behovet av årliga anslagshöjningar sannolikt kommer att ligga i den övre delen av lämnat estimat.

Detta remissvar har beslutats av generaldirektören Katrin Westling Palm och föredragits av den rättsliga experten Anna Ljungberg. Vid den slutliga handläggningen har också följande deltagit: avdelningschefen Michael Högbäck, rättschefen Michael Erliksson, enhetschefen Cecilia Asker och sektionschefen Anne Charlotte Hakefjäll samt strategen Tobias Wijk, samordnaren Lisa Hagwall och arkivarien Lennart Nyman.

Katrin Westling Palm